

פרולוג

אורלנדו, פלורידה 1882

מיסיס גייל נכנסה שוב לחדר האורחים המרווח, מבקשת לוודא כי הכול מוכן ומאורגן כיאות לקראת האורחים החשובים. על המיטות היו פרושים מצעים נאים בגון הלילך, עטורים ברקמה עדינה של עלים ופרחים סגולים. לצד המיטה ניצבה שידה נאה ומחוטבת ועליה עששית קטנה. את החלונות כיסו וילונות סגולים המעוטרים בתחרה עדינה, ומולם ניצבה מראה בוהקת ועגולה בעלת מסגרת עץ.

מבטה של גייל נח עכשיו על מיטת התינוק שעמדה בצד, מחופה בכילה מלכותית. היא העבירה ידה על שמיכת הצמר הקטנה, ליבה גואה בהתרגשות לקראת נכדה התינוק שכבר בלילה הקרוב יתעטף בה...

בעיני רוחה דמיינה את תלתלי הנחושת של סמי מתפזרים בחינניות על הכר... הו, סמי הקטן. מאז היותו תינוק בן שלושה חודשים לא פגשה בו. את פניו המתוקות ושפעת תלתליו הרכים היא מכירה אך בזכות התצלומים שמקפידה הלן לשלוח לה. מדי יום ביומו מביטה גייל בתמונות, מתענגת על הפנים המלאכיות המציצות מהן, וחיכוך הקסום של סמי מצליח להרגיע אך מעט את עוצמת הגעגועים...

שעון האורולגין משמיע ארבעה צלצולים, ורטט התרגשות עובר בליבה.

ובכן, מסתבר כי האורחים כבר מתקרבים לעיר... הנה בדקות הקרובות ישוב גבריאל הביתה, ויחד יתכוננו לקבל את פניה של הלן בתם היחידה ואת משפחתה הקטנה.

כרכרה מפוארת רתומה לשני סוסים אבירים דהרה על הכביש. במושב הקדמי ישב קלוד הנהג, מוביל את הסוסים במיומנות בין הכבישים המפותלים.

"עוד מעט מגיעים לגרנדפה ולגרנדמה", בישרה ד"ר הלן בקול נרגש לפעוט שישב על ברכיה, "רוצה לראות את גרנדמה גייל?"

סמי בן השנה פער מולה זוג עיניים כחולות, תוהות.

"גֶדְמָה קלרה", ניסה הילד לתקן את אמו.

"לא! עכשיו הולכים לגרנדמה גייל", הסבירה לו האם, "גרנדמה קלרה נשארה בבית, במיאמי, ואנחנו נוסעים לפגוש את גרנדמה גייל ואת גרנדפה גבריאל".

"נו! אוֹצָה גְדֵמָה קִלְרָה!" ייבב הפעוט באכזבה, "גְדֵמָה קִלְרָה!"
עלבון הציף את פניה של הלן, ובעלה שישב לצידה חיך בשעשוע.
"אל לך להיעלב מזאטוט בן שנה", הרגיע את רעייתו, "בינתיים
הוא מכיר רק גרנדמה אחת. עוד מעט יכיר גם את אמך ולבטח
יחבב גם אותה".

"בטוחה אני כי סמי יאהב את אמי!" עכשיו שב האור לפניה של
הלן, "אי אפשר שלא לאהוב את אמא. את, לו רק היינו נשארים
להתגורר לצד הוריי באורלנדו... אינני מצליחה להאמין שאמא
שלי לא ראתה את סמי מאז היותו בן שלושה חודשים... הו",
נאנחה, "אינני יכולה לשאת עוד את הגעגועים האלו. האמן לי
שלעיתים עולה בי רצון דמיוני לקחת את בניין בית החולים,
לעקור אותו ממיאמי, ולנטוע אותו על אדמת אורלנדו... כך אוכל
להמשיך בעבודתי במחלקת הילדים, ועם זאת לחיות בצל הוריי
האהובים. הו, זה יכול היה להיות נפלא". החלום הדמיוני הבעיר
ניצוצות בעיניה של הלן. "בשעות הארוכות שבהן הייתי מבלה
בבית החולים הייתה אמי מטפלת בסמי. מאכילה, מטפחת,
מטיילת ומשתעשעת ו---"

"למרבה המזל יש לסמי סבתא נוספת", העיר בעלה, "ותודה לקל
היא מטפלת בילד במסירות רבה".

הלן הנהנה חרש.

אכן, חמותה הינה סבתא מסורה במיוחד ואוהבת את הילד בכל
ליבה, ובכל זאת, כמה מוכנה הייתה לתת כדי שסמי שלה יגדל
דווקא בחיק הוריה שלה...

צרחת עזה נשמעה לפתע מכיוונו של קלוד הנהג וקטעה באחת

את חוט מחשבותיה. ופתאום החלו גם הסוסים להשתולל ולנהום כאחוזי טירוף.

ליבם של הנוסעים עצר מלפעום.

"מה קרה?" צעקה הלן והצמידה את סמי הקטן לליבה.

רצפת הכרכרה נעה וזעה תחתיהם בפראות. זעקות אימה נשמעו מכל עבר, וטרם קלטו בני הזוג את המתרחש עימם, השתררה דומייה והם נעטפו בערפל סמיך.

שעון האורלוגין השמיע כבר שבעה צלצולים, שמונה ואף תשעה.

תחושת הדאגה בליבה של גייל הולכת ומתגברת, והיא נעמדת ליד החלון הרחב הצופה אל הרחוב, מסיטה בידיה את הווילון הכבד. גם גבריאלי נעמד לצידה, מביט אף הוא בעד החלון.

הרחוב הנשקף מול עיניהם חשוך וריק, ומועקה סמיכה עומדת באוויר.

"אולי השתחרר האופן מן הכרכרה?" מנסה גבריאלי להעלות השערה הגיונית, "או שמא אחד מן הסוסים נפצע במהלך הדרך?"

גייל מהנהנת חרש. אכן, סיבות ומניעים רבים יכולות לגרום לעיכוב בדרכים, ובכל זאת תחושת אם פנימית מתעקשת לנבא לה שחורות.

מה עם סמי הקטן? שמא חומו עלה לפתע והם נאלצו לעצור בדרך?

ואולי זו הלן שטלטלות הדרך החלישו אותה וגרמו לעיכוב?

נבואות קודרות כאלו ואחרות השתוללו ללא הרף במוחה של גייל, העלו את חרדתה מרגע לרגע, אך בשום אופן לא העלתה על דעתה כי הפעם המציאות נוראה מכל דמיון.

וכי איך יכולים הורים אוהבים להעלות על דעתם אסון מחריד כל כך? וכי מי יעז לבשר לשניים הרתוקים בציפייה לשמשת החלון כי הורים שכולים הם?

כי אכן, שעה שעמדו בני הזוג ליד החלון מצפים, חרדים ודואגים, היה סמי נכדם הפעוט כבר יתום מאמו, ואילו אביו נאבק באותם רגעים על חייו...

ובאותו הלילה עמד חדר האורחים הנאה שהכינה גרנדמה גייל ריק ושומם, ועוד ימים ארוכים נותר לעמוד בשיממונו.

פרק 1

"מאמי?" מרילי נקשה קלות על דלת חדרה של אמה.

"כן, מרילי", נשמע קולה של אוולין, "בואי, היכנסי".

מרילי נכנסה בחיוך אל החדר, שמחה לראות את אמה ערה, עיתון אחוז בידה.

"בוקר טוב, מרילי", היא בירכה את בתה, "הבוקר השכמתי לקום".

"השכמתי לקום?" צחקה מרילי, "ואני חיכיתי לך שעה ארוכה. חשבתי לתומי שאת עדיין ישנה ולא חפצתי להעריך עד שתגיע שעת ארוחת הבוקר. האם מוכנה את לארוחה?"

"אכן, מרילי", השיבה אמה, "תוכלי לומר לנינה להביא לי את ארוחתי".

מרילי התקרבה למיטה והתיישבה עליה.

"מאמי", היא אמרה חרש והביטה לתוך עיניה של אמא, "מאמי..."

"כן, ילדה?"

"מאמי", התקשתה הילדה להוציא מפיה את השאלה, "רוצה אני

לשאול האם... האם תמיד זה היה כך?"

"מה היה?" תממה האם, "אינני מצליחה, מרילי, להבין את שאלתך".

"אני רוצה לשאול האם... האם תמיד זה היה כך, כלומר, האם גם פעם, לפני ש... שקרה כל מה שקרה, גם אז היו הנינות מביאות את ארוחתך לחדרך?"

"פעם? את מתכוונת לזמן ההוא, כשהיה לי את אנדי?" שאלה האם.

"כן, כשאנדי היה תינוק והיו לו אב ואם, האם גם אז היית רגילה לאכול את ארוחותייך כאן בחדר?"

"מה פתאום, מרילי?" התפלאה האם, "איזו מין מחשבה מוזרה עלתה על דעתך? בצעירותי מעולם לא אכלתי בחדרי, הן בימים ההם הייתי אישה בריאה לחלוטין, אכלתי עם אביך ליד השולחן בחדר האוכל, ובדרך כלל גם גרנדמה אכלה עימנו..."

"ועכשיו?"

"מה עכשיו?" התקשתה האם להבין, "השתדלי לדבר ברוך, מרילי, כדי שאוכל להבינך".

"גם עכשיו הינך בריאה, מאמי", אמרה הילדה, "כך אמר הדוקטור

מהבית הגדול, וסבורה אני כי אם בריאה אמורה להסב לארוחות יחד עם בני משפחתה. גם בביתה של אנג'לי יושבים כל בני המשפחה ליד שולחן אחד וסועדים יחד, וזה כל כך יפה וחגיגי. ורק אני יושבת לבדי, כלומר עם סבתי, ועכשיו כבר אינני יתומה כפי שחשבתי בעבר. עכשיו יש לי אב ואם, אומנם למרבה הצער אבי איננו פה, אבל את מאמי כאן איתי וחפצה אני שלפחות את תשבי עימי ועם סבתא ונאכל יחד כמו משפחה אמיתית".

אוולין תלתה בילדתה עיניים קשובות, מהורהרות.

"אומנם אינני חולה, מרילי", היא אמרה לבתה, "אולם עדיין חלושה אני וטרם שבתי לכוחותיי... קל ונוח לי יותר לאכול כאן, בחדר. אבל אם את מעוניינת לאכול לצידי, תוכלי לבקש את רשותה של גרנדמה. אולי היא תרשה לך להצטרף אליי ולאכול כאן איתי".

מרילי הניעה ראשה מצד לצד. לא. היא בשום אופן איננה מעוניינת לאכול כאן בחדר. לא לזאת התכוונה. אהה, כמה גדולה אכזבתה.

ביום שבו חזרה אמה מן הבית הגדול הייתה בטוחה כי מהיום והלאה תהיה לה אמא. מאמי אמיתית. לא עוד מאמי שגרה רחוק, בבית הגדול בקומה השלישית בחדר האחרון. מאמי שגרה יחד איתה באותו הבית.

אבל אט אט היא מגלה שמאמי שגרה באותו הבית זה עדיין לא מספיק, כל עוד היא איננה אמא אמיתית.

היא רוצה אמא רגילה, אמא שמסתובבת בבית ומנהלת את ענייניו. אמא פעילה שמטפלת בילדתה ודואגת לצרכיה,

שמסרקות את שערותיה ובודקת את מחברותיה. אמא שקוראת עיתון בסלון ואוכלת בחדר האוכל. אמא שיוצאת לקניות עם ילדתה. אמא לכל דבר.

ולמרבה האכזבה כל זאת עדיין לא קרה.

מאמי אומנם נמצאת בבית, אך נוכחותה כמעט אינה מורגשת. במרבית היום שוכבת מאמי בחדרה, כשגרנדמה דואגת ללא הרף שיהיה לה שקט והיא תוכל לנוח. היא, מרילי, נכנסת מדי פעם לחדר לשוחח עם אמה, אולם אחר דקות אחדות מופיעה גרנדמה ומבקשת ממנה לצאת מן החדר.

"מאמי זקוקה למנוחה", היא מסבירה לה, "לא כדאי להלאות אותה בדיבורים".

בתחילה חשבה מרילי כי גרנדמה חרדה לשלומה של בתה יתר על המידה, ולבטח עם הזמן היא תראה כי מאמי בריאה ושלמה ואין מקום לדאגה, אולם עברו כבר שבועיים ימים מאז שבה מאמי הביתה והכול נותר כשהיה.

גרנדמה, ממש כמו שהיה עד עתה, אחראית לענייניה של מרילי. היא מקפידה שנכדתה תכין את שיעורי הבית ותלמד למבחנים, גרנדמה היא זו שדואגת שמרילי תעלה על יצועה בזמן ושתסיים עד תום את ארוחותיה.

ומאמי? מאמי צפונה בחדרה.

אתמול העזה לשותף את הנינות במחשבותיה, והן שתיהן הנהנו בראשיהן בהבנה. הן הבינו היטב את אכזבתה של הילדה.

"תוכלי לדבר עם אמך על כך", יעצה לה נינה הגדולה, "הנה, כשם

שפנית עכשיו אלינו ותינית באוזנינו את צערך מהמצב, באותו אופן תוכלי לשוחח עם אמך באופן ישיר".

"לדבר עם מאמי?" שאלה מרילי.

"כן, בוודאי", חייכה אליה ליטל נינה, "עד היום היית רגילה להתיעץ עימנו בכל עניין, וכמובן שמחנו לסייע לך, אולם עכשיו עליך לזכור שיש לך אמא בבית, וגם אם כרגע היא במיטתה, עדיין היא אמא שלך, ואין סיבה שלא תפני אליה ותשוחחי עימה".

ומרילי עשתה כעצתן.

"את בטוחה, מאמי?" היא שאלה עכשיו את אמה, "הרי כבר אינך חולה. את בטוחה שלא תוכלי לרדת קומה אחת כדי להגיע לחדר האוכל? אני אוכל לסייע לך ברדתך במדרגות, ואז נשב יחד ליד השולחן, נסעד בצוותא ויהיה נפלא".

אבל מאמי לא הצטרפה להתלהבותה כלל.

"לא, מרילי שלי, אומנם אינני חולה, אולם גם בריאה אינני", היא אמרה, "הנה, גם סבתך סבורה כי מקומי כעת במיטה. לכן, חמדתי, לאכול את ארוחתך ואמרי לינה שתוכל להכניס את הארוחה עבורי".

"מדוע אינך אוכלת, מרילי?" שאלה גרנדמה את נכדתה עודה מורחת שכבה של ריבת אוכמניות על פרוסת הלחם.

"אהמ... אני אינני רעבה", משכה הילדה בכתפיה.

"אינך רעבה?" התפלאה סבתא, "מדוע? שמא אינך חשה בטוב?"

מרילי הניעה ראשה מצד לצד והשפילה את עיניה.

"ובכן, אם את מרגישה טוב עלייך לאכול. צריכה את לאגור כוח לקראת יום הלימודים".

בלית ברירה נטלה מרילי את הפרוסה בידה ונגסה בה בחוסר תיאבון.

שתיקה עמדה בחדר במשך דקות ארוכות, עד שהפרה אותה הילדה.

"אמרי לי גרנדמה", היא שאלה פתאום, "האם מאמי שלי חולה?"

"חולה? חלילה. מאמי הבריאה, תודה לא-ל, ואת יודעת זאת היטב".

"האם מאמי שלי בריאה?" הוסיפה מרילי לשאול.

גרנדמה בחנה את נכדתה במבט תוהה.

"אמא שלך חשה בטוב, ילדה, אולם אינני בטוחה שאת עצמך חשה בטוב. אני מוכרחת לומר שאת מתנהגת היום באופן מוזר למדי".

היא קינחה את פיה במפית הבד, אחר קמה מכיסאה והתקרבה אל מרילי, מניחה כף ידה על מצחה.

"לא, אין לך חום", היא פסקה בקול, "אולם פנייך חיוורות מן הרגיל. מוטב שתישארי היום בבית ולא תלכי לבית הספר".